

ת"פ 3918/12/17 - מדינת ישראל נגד חיים מאהגרפתה, דוד שטרנפלד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 3918-12-17 מדינת ישראל נ' מאהגרפתה ואח'

לפני כבוד השופט דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1. חיים מאהגרפתה
2. דוד שטרנפלד

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד מיטל סטי

ב"כ הנאשם 1 - עו"ד אבי ריבקיין

ב"כ הנאשם 2 - עו"ד אבי עמירם

גזר דין לנאשם 1 פסק דין ללא הרשעה לנאשם 2

רקע ועובדות כתב האישום

1. ביום 23.1.2020, במהלך פרשת ההגנה, הודו הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**") במסגרת הסדר טיעון דיוני, במסגרתו אף בוטל כתב האישום כנגד נאשם 3 לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982. לאחר הודייתם הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על פי המפורט בחלק הכללי בכתב האישום, הנאשמים הם בעלי נכס ברח' אבן גבירול 73 בתל אביב בו נמצאת מסעדת אבולעפיה (להלן: "**המסעדה / הנכס**"). בשנת 2014 חתם אורי מיכאלי (להלן: "**המתלונן**") בשמה של חברת א.ש.מ חוזה שכירות בו שכר מהנאשמים את המסעדה ותפעל וניהל בנכס את המסעדה. תוקף חוזה השכירות היה עד ליום 31.12.2015. במועד שאינו ידוע במדויק, נכנס נאשם 1 כשותף בניהול העסק יחד עם המתלונן, אולם שותפות זו עלתה על שרטון והשניים נפרדו, כאשר המתלונן המשיך לנהל ולתפעל את המסעדה בהתאם לחוזה השכירות תחת המותג "אבולעפיה". ביום 27.3.2016 נדחתה תביעתם של הנאשמים במסגרת ה"פ 43813-01-16 להצהיר כי הם בעלי הזכויות להפעיל את המסעדה. ביום 16.10.2016, על רקע מחלוקות בקשר לחוזה השכירות, קשרו הנאשמים קשר להזיק במזיד לרכוש כפי שיפורט.

3. ביום 16.10.2016 בשעה 7:00 לערך הגיע מוחמד שניר (להלן: "**מוחמד**") לעבודתו במסעדה בה עבד כשנתיים וחצי לפני כן. מוחמד נכנס לעסק, ביצע סגירת קופה של הלילה הקודם כאשר בקופה היו כ-6,800 ₪, ושם את הכסף בקופה. מוחמד הכין לעצמו כוס קפה ויצא לשבת מחוץ לבית העסק. לפתע, הגיעו למקום הנאשמים יחד עם 3 עובדי חברת אבטחה, ועוד מספר פועלים כשהם מצוידים בפטישים גדולים. בהמשך לכך, נכנסו הנאשמים יחד עם הפועלים למסעדה והחלו לשבור באמצעות הפועלים אותם הביאו למקום את המסעדה. הנאשמים ניפצו, בין באמצעותם ובין באמצעות הפועלים אותם הביאו למקום, את קירות המסעדה, את המקררים, את השיש, את הוויטרינות, את מכונת האייס קפה והקפה וכן ציוד נוסף. הנאשמים, בין באמצעות ובין באמצעות אחר (הפועלים) זרעו במקום הרס רב. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרם למסעדה נזק רב ביותר. בין היתר נדרש המתלונן לקנות ציוד חדש ולתקן את הנזק בסכום שהגיע לאלפי שקלים. במעשיהם אלה הזיקו הנאשמים במזיד לרכוש.

עיקרי תסקירי שירות מבחן

4. על פי ההסדר הטיעון הדיוני בין הצדדים, הצדדים הסכימו לשליחת הנאשמים לקבלת תסקירים לעונש טרם טיעון. ההגנה אף עתרה בהסכמת המאשימה כי שירות המבחן יבחן את שאלת הרשעת הנאשמים, מבלי שהמלצת שירות המבחן תחייב את המאשימה בעמדתה.

5. **בתסקיר שהתקבל בעניינו של נאשם 1** פורט כי הנאשם בן 67, יליד אירן, נשוי ואב ל-4 בנות, עובד כעצמאי בתחום הנדל"ן. הנאשם 1 פירט בפני שירות המבחן את נסיבות חייו, וכן קונפליקט שהתגלע לפני כ-4 שנים בקשר לאחת מבנותיו, בעקבותיו חווה משבר, והשפעתו עליו ועל משפחתו. בקשר לביצוע העבירה פירט הנאשם 1 כי ברקע עמדה תחושת תסכול שחש בעקבות קונפליקט שהתגלע עם המתלונן, כשהעובדה שהליך משפטי שהתנהל בעניין לא התקדם זמן ממושך הגבירה את תסכולו. הנאשם 1 מסר כי נענה להצעתו של נאשם 2 אשר תכנן את החלק העיקרי של המעשים, לפעול באמצעים אלימים על מנת להרתיע את המתלונן, כשבזמנו לא גילה תובנה למשמעות והשלכות המעשים. הנאשם 1 מסר כי לא פגע בפועל ברכוש המסעדה, אך נכח במקום ובכך נתן לגיטימציה למתרחש. בתסקיר צוין כי לצד עמדתו המצמצמת אחריות למעשים, מסר הנאשם 1 כי כיום הוא מכיר במשמעות וחומרת מעשיו ובמחירים לצדם, וביטא לקיחת אחריות חלקית לפגיעה ברכוש המתלונן. הנאשם 1 תאר את התנהגותו בביצוע העבירה ככזאת הקשורה בקשייו להציב גבולות במישור העסקי והאישי, ולסרב לבקשות שמופנות אליו, הכיר בבעייתיות שבכך, והדגיש כי אינו נוטה להתנהגות אלימה במצבי לחץ וקונפליקט.

6. להתרשמות שירות המבחן הנאשם 1 התקשה להתייחס באופן מעמיק לפער בין תפקודו החיצוני התקין והישגיו, לבין התנהגותו הפוגענית והאלימה בעת ביצוע העבירות, וביצע את העבירות על רקע קושי להיענות לגבולות פנימיים וחיצוניים, אשר אפשר לו לצמצם ולטשטש את חומרת העבירה ומשמעות מעשיו. עם זאת צוין כי כיום מבטא הנאשם 1 חרטה ומגלה תובנה באשר להשלכות מעשיו. התרשמות שירות המבחן היא כי לא קיימים דפוסי התנהגות בעייתיים בתחום האלימות והשלטה בכעסים המצריכים טיפול ייעודי.

7. כגורמי הסיכון להישנות עבירות צוינו חומרת מעשיו, אשר היו מתוכננים יחד עם אחר, כשניכר כי הנאשם 1 מתקשה להציב גבול להתנהגותו ולהפעיל שיקול דעת לגבי משמעות בחירותיו והפגיעה באחרים, מצבו הנפשי הירוד כתוצאה ממשבר היחסים עם בתו, נטייתו לריצוי ודפוסי התמודדות בעייתיים עם מצבי לחץ שסיגל בעבר. אשר לגורמי

הסיכוי לשיקום צוינה יציבות ותפקוד תקין של הנאשם 1 במסגרות השונות בחייו לאורך השנים, חרטתו ותחושות האכזבה והבושה נוכח מעורבותו בביצוע העבירה, כשצוין כי בדיעבד מכיר בבעייתיות בבחירותיו והשלכותיהן. כן נשקלה העובדה שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים ב-4 השנים שחלפו מאז ביצוע העבירה וההתרשמות כי ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבול.

8. להערכת שירות המבחן הסיכון להישנות התנהגות אלימה על ידי הנאשם 1 נמוכה, וכך גם תוצאותיה ככל שתתרחש. על פי ההתרשמות היווה הליך המשפטי גורם מרתיע עבור הנאשם 1 והסיכון להתנהגות דומה פחת. שירות המבחן לא בא בהמלצה לביטול הרשעת הנאשם 1 בהעדר נזק קונקרטי. לאור ההתרשמות מרמת סיכון נמוכה במצבו כאמור, וההתרשמות בדבר היעדר בעייתיות בתחום האלימות והשליטה בכעסים לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. אשר לענישה - המלצת שירות המבחן היא להשתתף צו של"צ בהיקף של 200 שעות לצד מאסר על תנאי על הנאשם.

9. **בתסקיר בעניינו של נאשם 2** פורט כי הנאשם 2 בן 72, נשוי, אב ל-3 וסב ל-2 נכדים, ועובד כעורך דין. הנאשם 2 פירט בפני שירות המבחן את נסיבות חייו, ובכלל זאת ההסבה שעשה עת למד משפטים והוסמך כעורך דין. לדבריו, כיום הוא שותף במשרד עורכי דין לאחר שסגר את משרדו. הנאשם 2 אף פירט על אודות מצבו הבריאותי, האישי והמשפחתי. צוין כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות ולא עומדים כנגדו תיקי מב"ד נוספים.

10. לדברי הנאשם 2 הרקע לעבירה הוא היכרות ושותפות עסקית קודמת של הנאשם 1 ושלו עם המתלונן, כאשר על רקע חוסר הסכמות כלכליות ועסקיות, על מנת להשיב לו רכושו וכספו, לאחר שפנה למתלונן במספר הזדמנויות ללא הצלחה, פעל כמתואר בכתב האישום. בשיחה עם קצינת המבחן גילה נאשם 2 תובנה חלקית להתנהגותו הבעייתית, וצמצם ממידת מעורבותו וחומרת מעשיו. יחד עם זאת מסר כי כיום, על רקע קיומם של ההליכים המשפטיים, ער יותר לחומרת התנהגותו ומבין כי נהג ללא הפעלת שיקול דעת באשר להשלכות והביע צער. הנאשם 2 הדגיש בפני שירות המבחן את תפקודו התקין, והוסיף כי מדובר באירוע חריג שאינו מאפיין את התנהגותו בדרך כלל, וכי הוא עורך מאמצים לקיים תקשורת מקדמת על מנת לקדם מטרותיו האישיות.

11. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2, אשר חווה במהלך חייו מצבי משבר ואובדן במערכת המשפחתית, ביסס את מעמדו וגילה כוחות ויכולות. כגורמי הסיכון במצבו צוינו חומרת המעשים, הנזק שנגרם למתלונן, העובדה שהנאשם 2 צמצם מחומרת מעורבותו ומעשיו, והתקשה לגלות אמפטיה למתלונן. אשר לגורמי הסיכוי לשיקום צוין כי הנאשם 2 ניהל אורח חיים תקין ללא מעורבות שולית והיה ממוקד במהלך חייו בביסוס מעמדו האישי, הכלכלי והמקצועי, התקדם והתפתח ומבטא רצונו להמשיך בכך ללא מעורבות שולית. להתרשמות שירות המבחן הנאשם 2 מבטא כיום עמדות מתונות יותר, שולל התנהגות שולית לקידום מטרותיו, ואינו בעל דפוסים אלימים המצריכים טיפול. רמת הסיכון מהתנהלותו האלימה של הנאשם 2 בעתיד נמוכה וכך גם תוצאותיה. להערכת שירות המבחן ההליך הנוכחי, כמו גם השלכות התנהגותו ומחירים אשר שילם, והאפשרויות העונשיות, מהווים עבורו גורם מרתיע ומפחית סיכון.

12. שירות המבחן ציין את חששו הנאשם 2 מפגיעה באפשרויות התעסוקה העומדות בפניו, בפרט בהיותו עורך דין. חששו הוא כי לא תאפשר המשך עבודתו כעורך דין ככל שהרשעתו תיוותר על כנה, ועתידו התעסוקתי ייפגע.

לאור ההתרשמות מהנאשם 2 והפגיעה האפשרית בתעסוקתו, הומלץ לשקול בחיוב הימנעות מהרשעה, והטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

13. **ב"כ המאשימה** הפנה לערכים המוגנים בעבירה אותה ביצוע הנאשמים וטען כי במקרה זה הפגיעה בהם היא ברף העליון ואין המדובר במקרה רגיל של היזק לרכוש בזדון. בהקשר זה הפנה לנסיבות ביצוע העבירה, לת/17, תיעוד האירוע, וטען לדמיון בין מאפייני המקרה למאפייני עבירת איומים, ואף סחיטה באיומים. ב"כ המאשימה טען כי הרקע והמניע לביצוע העבירה הוא סכסוך עסקי בין המתלונן לנאשמים, אשר קשרו קשר להזיק לרכוש בניסיון לקחת את החוק לידיהם לאחר שתביעתם להצהיר כי הם בעלי הזכויות להפעיל את המסעדה נדחו. עוד טען לתכנון ולתחכום בבסיס העבירה, קשירת הקשר, שכירת אנשי אבטחה, הצטיידות בפטישים גדולים, ולנוכחות הפסיבית של הנאשמים במקום ככזו שביקשה ליצור נופח תמים למעשה הפלילי. ב"כ המאשימה הפנה לנזק שנגרם ממעשה העבירה לקירות המסעדה, למקרים, לשיש, לווטריות, למכונות קפה, לקופה, תוך שאישר כי במסגרת ההסדר הדיוני תוקן סכום הנזק ל"אלפי שקלים" מ-46,555 ₪ טרם התיקון. לטענתו, משהרכוש שניזוק שימש לצרכי עבודה, מעבר לפגיעה כלכלית הישירה במתלונן, נפגעו גם צדדים שלישיים ובכלל זה עובדי המקום. ב"כ המאשימה הפנה גם לפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם לאירוע אלימות של ממש.

14. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה שבין 6 חודשי עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל, תוך ששב וטען לייחודיות וחומרת המקרה. במסגרת זאת הפנה לענישה שנגזרה בעבירות חמורות יותר על רקע סכסוך עסקי, כנקודת מוצא, לשם קביעת מתחם הענישה במקרה זה, וטען כי מתחם הענישה הנקבע באופן תדיר בעבירה הנדונה, בין מאסר על תנאי ומספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינו הולם את חומרת הנסיבות.

15. בקשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנה ב"כ המאשימה לחלופי הזמן, תוך שציין כי הוא נגזרת של התמשכות ההליכים, כך שלטענתו יש לתת לחלופי הזמן משקל מוגבל. בנוסף, הפנה לתסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים ולמפורט בהם. עתירת ב"כ המאשימה היא כי המלצתו העונשית של שירות המבחן בעניין נאשם 1 לא תאומץ וכי עונשו יקבע בשליש התחתון של המתחם לו עתר, לצד ענישה נלווית ובפרט פיצוי למתלונן, תוך שציין פער בין מאפייני נאשם 1 על פי התסקיר לבין מסקנותיו לפיהן הנאשם 1 אינו מאופיין בדפוסי אלימות וקושי בשליטה בכעסים. אשר לנאשם 2 עתר כי הרשעת הנאשם תיוותר על כנה, וטען כי המדובר בנסיבות בהן לא ניתן להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באינטרסים ציבוריים אחרים. בקשר לנאשם 2 טען לפער בין מאפייני הנאשם על פי התסקיר, לפסאדה הנורמטיבית שהציג. עוד טען כי הגם שהנאשם עורך דין במקצועו, אין בהרשעה כשלעצמה כדי לפגוע באופן אינהרנטי בעיסוקו, והעניין נתון לשיקול דעתה של לשכת עורכי הדין. לטענתו, קיים קשר סיבתי בין מעשה העבירה לעיסוקו של הנאשם 2 כעורך דין, תוך ניסיון לקחת את החוק לידיים, המגביר את האינטרס הציבורי בהרשעה. בנסיבות, עתר להותרת הרשעת הנאשם 2 על כנה ומיקום עונשו בשליש התחתון של מתחם הענישה לו טען, לצד ענישה נלווית, בפרט פיצוי למתלונן.

16. **ב"כ נאשם 1** הפנה להודיית הנאשם 1 במיוחס לו, תוך שטען כי לא לקח חלק פעיל בביצוע העבירה כנחזה בת/17 - תיעוד האירוע אשר הוגש על ידי המאשימה כראייה לעונש. לדבריו, בפי הנאשם היו טענות משפטיות

שוונות, ביניהן הסתמכות על עצה משפטית, והוא חסך זמן שיפוטי יקר בהודייתו. עוד הפנה לסכסוך עם המתלונן וטען כנגד התנהלותו. בנסיבות אלה לטענתו, המדובר בביצוע עבירה שהיא בנסיבותיה ברף נמוך מאוד. ב"כ הנאשם הפנה לתנאים לביטול הרשעה. לטענתו שני התנאים מתקיימים במקרה זה ויש להורות על ביטול ההרשעה.

17. לדבריו, הנאשם 1 אשר בנה עצמו מאפס בעשר אצבעותיו, נפגע קשות בעסקיו מהתפרצות מגפת הקורונה, ולפני כשנה נכנס באמצעות חברת "דולר נכסים בע"מ" שבשליטתו למיזם של חוות גידול קנביס רפואי, בהשקעה של כ-11 מיליון ₪ (הוצג דוח רשם החברות "י" ה' לבריאות עולם בע"מ" (ענ/1). לדבריו, החווה מצויה כיום בישורת האחרונה של קבלת אישורים רגולטוריים. לטענתו, מבלי להתעלם מהרשעותיו הקודמות של הנאשם 1 אשר התיישנו, יש בכוחה של הרשעה חדשה בתיק דנן כדי להזיק מאוד לנאשם, במיוחד במציאות הכלכלית הנוכחית. אשר לעונש לנאשם 1, ב"כ נאשם 1 עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן להשתתף צו של"צ בהיקף של 200 שעות, תוך ביטול הרשעתו כאמור.

18. **ב"כ נאשם 2** הפנה לעובדות כתב האישום וטען כי לפי מועד ההסכם המפורט שם, היה המתלונן מסיג גבול בנכס בעת ביצוע העבירה. לטענתו מעשי ההיזק בוצעו על ידי הפועלים, והפנה לתיעוד האירוע (ת/7) לפיו נאשם 1 לא נראה כלל בתוך המסעדה, ונאשם 2 נחזה בה, אך אינו נראה כמי שמזיק לרכוש. לאחר האמור, הבהיר כי הנאשם 2 אינו חוזר בו מהודייתו. לטענת ב"כ הנאשם 2, הנכס שייך לנאשמים והנאשם 2 פעל תחת הנחה משפטית לפיה מעשיו לגיטימיים, תוך הנחה מוטעית לפיה הציוד שייך לנאשם 1, ועל כן הם פועלים כחוק. בנסיבות אלה לטענתו המדובר בעבירה ברף הנמוך. עוד ציין כי הנאשמים הביאו עמם למקום אנשי אבטחה על מנת למנוע פגיעה במישהו כתוצאה מהמעשים. בנוסף, טען כי הנזק שנגרם אינו רב, וכי המסעדה חזרה לפעילות באותו היום, ואף הדגיש כי חרף החומרה שמייחסת המאשימה למעשים, לא צוין סכום נזק והפועלים שביצעו את המעשים לא נחקרו תחת אזהרה ולא הועמדו לדין. לטענתו, בנסיבות אלה, מתחם הענישה הוא של מאסר על תנאי ברף העליון והתחתון.

19. ב"כ נאשם 2 הפנה לתסקיר בעניינו של נאשם 2 ולתהליך ההפנמה של הנאשם, וטען כי הנאשם 2 נוטל אחריות למעשים. עוד הפנה לעברו הצבאי המשמעותי של נאשם 2, קצין בצה"ל, אשר לחם במלחמות ישראל, ולתרומתו הרבה לביטחון המדינה משך 40 שנה במילואים, וכן לשירות המשמעותי של ילדיו בצה"ל. כמו כן, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם 2 בגילו, לפטירת שני אחיו ממחלה קשה על הקושי שבכך, לקריסתו הכלכלית כשעסק בענף הבניה, התמודדותו עם בעיותיו כלכליות, כשהיום עוזר הנאשם 2 בהתנדבות לאחרים שנקלעו לבעיות דומות. בנוסף, ציין את קשייו הבריאותיים. ב"כ הנאשם 2 ציין את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, והדגיש שלנאשם 2 לא נפתחו מאז תיקים נוספים ושכתב האישום הוגש כשנה וחודשיים לאחר האירוע.

20. ב"כ הנאשם 2 עתר לביטול הרשעת הנאשם תוך שהפנה להתרשמות שירות המבחן כי הנאשם 2 מפנים את נסיבות האירוע, ורמת הסיכון להתנהלות אלימה מצדו בעתיד נמוכה כשתוצאותיה צפויות אף הן להיות נמוכות. לטענתו, נסיבות המקרה חריגות לקולה משהמדובר במקרה שבין סכסוך כלכלי עסקי לעניין פלילי, ומאפשרות את ביטול ההרשעה, תוך שביקש להבחין בין המקרה דנן לפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה. מקרה זה לטענתו מתאים להסדר מותנה. עוד טען כי לנאשם 2 יגרם נזק קונקרטי ככל שהרשעתו תישאר על כנה, כשעצם הרשעה לעורך דין היא כשלעצמה כתם, ואף ציין כי הפסיקה הכירה בפגיעה בתדמיתו של נאשם 2 במסגרת נזק קונקרטי ועתר לביטול

הרשעתו. בסוף טיעונו, עתר ב"כ נאשם 2 להימנע מהרשעתו של נאשם 2. לחילופין ביקש לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

דברי הנאשמים

21. **נאשם 1** מסר כי הוא נוטל אחריות על מעשיו, הביע צער, מסר כי מה שקרה לא אמור היה לקרות ולא יחזור על עצמו, והביע הסכמתו לביצוע של"צ. נאשם 1 הוסיף כי לא יוכל להמשיך לעשות עסקים אם יורשע ולתרום, וציין כי תרם לפני כשנה מיליון ₪ לבית כנסת, למוסדות ולילדים אוטיסטיים, שלהם קונה כל חג מתנות ובגדים.

22. **נאשם 2** מסר כי הוא נוטל אחריות למעשיו, ופירט כי התברר לו במהלך המשפט שטעה, תוך שמסר כי לא מתמצא בתחום. לדבריו, סגר את משרדו בתחילת הסגר הראשון וחשב בגילו להפסיק לעבוד, אך לאחר הסגר ולאור מומחיותו בתחום חדלות הפירעון, תחום נדרש בתקופה זו, הצטרף למשרד שם הוא מנהל מחלקת חדלות פירעון. נאשם 2 פירט על אודות עברו כאיש עסקים וקבלן והמומחיות שרכש בתחום שיפור עסקים בקשיים לאור קשיים שחוה בעצמו. בהקשר זה הגיש מאמר שפורסם (**ענ/2**) ומסמך נוסף (**ענ/3**). לדבריו, למד משפטים והוסמך כעורך דין בגיל 60, שיקם מאות אנשים ועסקים, ותמיד הקפיד לטפל בו זמנית לפחות ב-4 תיקים בהתנדבות. הנאשם 2 הגיש מכתב המלצה מראש עיריית טבריה (**ענ/4**) אשר הכיר אותו מעשיתו במהלך השנים. נאשם 2 הביע חששו מההרשעה אשר יכולה לפגוע בו במישור התעסוקתי, ומסר כי הסתבכותו נבעה מטוב ליבו ומרצון לסייע לנאשם 1. עוד הוסיף כי אלמלא היה משוכנע שהוא עושה את הדבר הנכון לא היה מתערב.

סוגיית ההרשעה

23. ככלל, הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג בשל נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה, יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. על ההגנה מונח הנטל לשכנע, כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. לדבריי המשנה לנשיא (כתוארו דאז) כב' השופט לזין, שיקולים רלבנטיים לעניין הם בין היתר:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם."

24. כך, השאלה האם תיגרם פגיעה ממשית וקונקרטית לעתידו או שיקומו של הנאשם מההרשעה תלויה

כאמור במיהות הנאשם ויתר נסיבותיו (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007 (4) 4546, עמ' 4561). בנוסף, טרם החלטה סופית יש לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען לנאשם וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה (ובלבד שהמדובר בסוג העבירה ונסיבות המאפשרים לוותר על ההרשעה), ולבחון האם מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרת העבירה המצדיק את ביטול ההרשעה. כפי שצוין בע"פ (מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015) פסקה 69, ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטית ומוחשית יותר ולהיפך. ראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.2014), דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 **ורשואר נ' מדינת ישראל** (18.8.2014) פסקה 11, וע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.2015)).

25. ברע"פ 3589/14 **לוחון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014) צוין שוב כי על פי הלכת כתב, ביטול או הימנעות מהרשעה הוא חריג מצומצם המוצדק רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, וכי יש לבחון קיומו של נזק קונקרטי לנאשם גם במקום בו הנאשם נעדר עבר פלילי. ראו גם ע"פ 5478/19 **לוי נ' מדינת ישראל** (25.8.2019), רע"פ 619/18 **בזיזנסקי נ' מדינת ישראל** (1.3.2018) ורע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.6.2017).

26. מבחינת הנסיבות עולה כי במקרה זה המדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים בעבירה בה הורשעו הנאשמים, הנוגעים בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת. זאת בשים לב לכך שאין המדובר במעשים ספונטניים הנובעים מהתלהטות רגעית, אלא בנאשמים אשר על רקע הקונפליקט בינם ובין המתלונן, תכננו בצוותא מבעוד מועד להגיע למסעדה עם מספר אנשים נוספים המצוידים בפטישים כבדים, ולזרוע הרס במסעדה, ופעלו כאמור הלכה למעשה. מהמעשים נגרם הרס ונזק רב למסעדה ובין היתר לקירותיה, למקררים, לשיש, לוויטרינות, ולמכונות הקפה שעל פי עובדות כתב האישום הועמד על סך של אלפי שקלים. בעת שקילת הנסיבות וכנסיבה ממתנת במידת מה, נתתי דעתי לטענת הנאשמים לפיה פעלו תחת ההנחה שגויה אשר לחוקיות המעשים בראי אופי הסכסוך והקונפליקט העסקי עם המתלונן, לטענותיהם בקשר למתלונן והתנהלותו ולתסכול הרב שחשו, אך אף אם נניח באופן עיוני כי יש בטענותיהם כלפי המתלונן ממש, לא ניתן להימנע מקביעה לפיה המעשים המפורטים בכתב האישום נמצאים ברף חומרה לא מבוטל של העבירה שבביצועה הורשעו. בקשר לנאשם 1, נתתי דעתי לטענתו לפיה לא היה זה אשר יזם את המעשים.

27. שקלתי את טענות המאשימה והפנייתה לפסיקה המדגימה עבירות איומים באמצעים מדגימים, ככזאת היכולה להוות אמת מידה לחומרת המעשים במקרה זה ולענישה שיש לגזור על הנאשמים בשינויים מחויבים, אך לא מצאתי כי נכון להתייחס לעבירה במקרה דנן ככזאת שיש לה נקודת השקה ברורה לאותה הפסיקה. זאת בראי עובדות המקרה בעניינו, וסעיף העבירה בה הורשעו הנאשמים, המדגימה פגיעה בקניינו של אדם בלבד, אשר הוסכם על ידי המאשימה עצמה בהסדר הטיעון הדיוני כמפורט לעיל (ראו והבחינו: ת"פ (ת"א) 20736-03-16 **מדינת ישראל נ' גרזנר** (8.1.2018), ת"פ (ת"א) 5363-01-17 **מדינת ישראל נ' ליטמן** (12.12.2017) והערעורים בעניינם שנדחו בהסכמה). בקשר לביטול הרשעה יש לציין כי על פי הפסיקה קיימים אף מקרים בהם גם בביצוע עבירות חמורות מזו בה הורשעו הנאשמים, הכוללות פגיעה בגופו של אדם ובשלוות נפשו בהם בוטלה הרשעה במקרים מתאימים.

28. בקשר לעבירה של היזק לרכוש בזדון - עיון בפסיקה מלמד כי קיימים מקרים בהם נמנע בית המשפט מהרשעה בנסיבות מתאימות, כל מקרה ונסיבותיו. לעיתים בוטלה ההרשעה אף במקרים בהם הורשעו הנאשמים לצד עבירה זו גם בביצוע עבירות נוספות (ר' ת"פ (ק"ג) 4641-07-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.10.2019), ת"פ (שלום ק"ש) 27936-12-14 **תביעות צפת נ' שקד** (13.6.2016)). יוזכר, כפי שפורט לעיל, ככל שמידת הפגיעה בערכים המוגנים רבה יותר מביצוע העבירה ונסיבותיה, כך על הנזק הקונקרטי לנאשם מההרשעה להיות מובהק יותר לשם ביטולה.

29. אשר לתנאי השני שעניינו פגיעה קונקרטית בעתידו או בשיקומו של הנאשם בגין הרשעתו, נקודת המוצא היא כאמור כי על ההגנה לשכנע שהרשעה בדין תגרום לנזק קונקרטי וממשי לשיקומו או לעתידו של הנאשם, ואין להסתפק בעניין זה בתרחישים תיאורטיים שאין לדעת אם יתממשו בעתיד (ר': רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (1.1.2013), מפי כב' השופט שהם). בית המשפט העליון שב וקבע כי גם מקום בו קיים פוטנציאל פגיעה תעסוקתית, אין מקום לקביעה אוטומטית של נזק קונקרטי לצורך ביטול הרשעה, בפרט כאשר נותר שיקול הדעת אצל הגורם המקצועי הרלבנטי (רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל** (28.5.2019)). עוד ראו עמדת בית המשפט העליון ברע"פ 1240/19 **בר לוי נ' מדינת ישראל** (24.3.2019) לפיה מקום בו קיים שיקול דעת אצל הגורם המוסמך האם לאפשר המשך עיסוקו של נאשם הטעון רישיון, נכון להותיר ההכרעה בידי הגורם המוסמך.

30. בראי הכללים שלעיל, בחנתי את עתירת **נאשם 1** לביטול הרשעתו. בעת הבחינה נתתי דעתי למאפייני הנאשם 1, ואלה מעלים קושי לביטול ההרשעה. בהקשר זה לא ניתן להתעלם מעברו פלילי של נאשם 1 כמפורט בעת/1 בגין ביצוע עבירות אלימות כלפיי הגוף, בדמות תקיפה חבלנית ותקיפה סתם בשני מועדים שונים. אמנם המדובר בעבירות ישנות מאוד בזמן (מהשנים 1990 ו-1993), אשר התיישנו, אך בראי הרשעותיו הקודמות לא ניתן לקבוע כי התנהלות הנאשם 1 בביצוע העבירה היא חד פעמית וחריגה לגמרי בנוף חייו. בנוסף, מבלי להתעלם מחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה הנדונה בשנת 2016 כשלנאשם 1 לא נפתחו תיקים חדשים מאז, קיומן של הרשעות קודמות מלמד על חשיבות הטלת מאסר צופה פני עתיד על הנאשם 1 לשם הרתעה, וזו גם המלצת שירות המבחן, חרף הערכת המסוכנות הנמוכה בעניינו.

31. גם מאפייני הנאשם העולים מהתסקיר שהתקבל מלמדים להשקפתי על חשיבות הצבת גבול חיצוני לנאשם בדמות מאסר מותנה, ואינם תומכים בביטול ההרשעה. לא ניתן להתעלם מכך שעל פי התסקיר, הנאשם 1 הביע עמדה מצמצמת אחריות למעשים, ביטא לקיחת אחריות חלקית בלבד לפגיעה ברכוש המתלונן, והוא עצמו תיאר את התנהלותו בעבירה כקשורה בקשייו להציב גבולות במישור האישי והעסקי ולסרב לבקשות המופנות אליו. שירות המבחן התרשם כי התקשה להתייחס באופן מעמיק לפער בין תפקודו החיצוני התקין לבין התנהלותו הפוגענית והאלימה, וכי אכן ביצע את העבירה על רקע הקושי להיענות לגבולות חיצוניים ופנימיים אשר אפשר לו לצמצם ולטשטש את חומרת ומשמעות מעשיו. לצד זאת נתתי דעתי להתרשמות שירות המבחן לפיה כאמור הסיכון להישנות התנהלות אלימה בעתיד מצד הנאשם נמוכה ותוצאותיה גם הן צפויות להיות ברף הנמוך ככל שתתרחש. בנוסף אף לכך שכיום הנאשם 1 מבטא חרטה ומגלה תובנה להשלכות מעשיו ואינו זקוק לטיפול.

32. בעת בחינת עתירת נאשם 1 לביטול ההרשעה שקלתי גם את הנזק הקונקרטי לו טען, בדמות קושי

בהליכי קבלת אישור היחידה לקנביס רפואי במשרד הבריאות (להלן: "היק"ר") לתפעול חוות גידול קנביס רפואי בה השקיע כיזם באמצעות חברות שבבעלותו סך של 11,500,000 ₪. בהקשר זה עיינתי במפורט בתצהיר שצורף לתיק לאחר הטיעון לעונש, אשר נערך על ידי רועי אליקים מנכ"ל חברת קולספשיין בע"מ העוסקת בתחום הקנביס הרפואי, אשר התקשרה עם חברה שנאשם 1 הוא בעל המניות ומנהלה באמצעות חברה אחרת בבעלותו, לצורך הקמת חווה לגידול קנביס.

33. בתצהיר פורט כי לצורך הקמת חוות גידול הקנביס הרפואי התקשרו בהסכם מייסדים חברת קולספשיין עם חברת י.ה. לבריאות בע"מ (שפרטיה בתצהיר) בה הנאשם 1 בעל מניות ומנהל באמצעות חברת דולר נכסים בע"מ (שפרטיה בתצהיר), וחוות הגידול הוקמה באמצעות חברה משותפת לקולספשיין ולחברת י.ה. לבריאות בע"מ בשם סי. בי סי קנאביס קולספשיין בע"מ (שפרטיה בתצהיר). צוין כי חוות הגידול הוקמה תחת פיקוח הדוק של היק"ר וכי על מי שרוצה לעסוק בגידול קנביס רפואי לקבל רישיון פרטי מהיק"ר, ולצורך כך נדרש היק"ר לבחון את המלצות משטרת ישראל, לרבות בראי קיומן של הרשעות בפלילים. על פי התצהיר הנאשם 1 אשר השקיע 11,500,000 ₪, הוא אחד מיזמי חוות גידול הקנביס, ומתוקף כך מעורב בפעילות. בתצהיר פורט כי הרשעה לנאשם 1 עלולה לגרום לקשיים משמעותיים ולכל הפחות לעיכוב משמעותי בקבלת אישור היק"ר לתחילת פעילות חוות הגידול. עוד צוין כי הליכי הקמת החווה באמצעות ההון שהועמד על ידי הנאשם 1 הסתיימו, וכי קושי ו/או עיכוב בקבלת האישור יביא לנזק כלכלי לכל הנוגעים בדבר, ובכללם עשרות עובדים הממתינים להתחיל עבודתם. בנוסף על פי התצהיר הרשעת הנאשם 1 אף עלולה לגרום לכך שהיק"ר יסרב לתת אישור למעורבות נאשם 1 בפעילות החווה בה השקיע את כספו.

34. אינני מתעלמת מקושי פוטנציאלי מסוים לעסוק ועיסוק הנאשם ואף לאחרים הקשורים לחוות גידול הקנביס מההרשעה (תוך שנתעלם בהקשר זה מכך שלחובתו של נאשם 1 הרשעות קודמות שהתיישנו), אך אינני מוצאת כי די בו כדי להדגים נזק קונקרטי כנדרש לצורך ביטול ההרשעה. זאת גם אם אשקול כי מידת הסיכון מנאשם 1 כיום נמוכה, את תרומתו לחברה ולקהילה, ואף אם אמקם את הנאשם ברף נמוך יחסית של חומרה ביחס לביצוע העבירה לאור טענותיו בהקשר זה. בראי הנסיבות הכוללות, מאפייני הנאשם והכללים המשפטיים אשר פורטו לעיל, תוך איזון הנזק המסוים הפוטנציאלי הנתען אל מול יתר הנסיבות, מביא למסקנה לפיה המקרה אינו מאפשר את ביטול ההרשעה. על כן, עתירת הנאשם 1 לביטול ההרשעה נדחת.

35. בחנתי גם את עתירת הנאשם 2 שהוא עורך דין ונעדר עבר פלילי לביטול הרשעתו. בעניינו של נאשם 2 המליץ שירות המבחן לבחון בחיוב את ביטול ההרשעה לאור פגיעה אפשרית בעיסוקו כעורך דין ואף צוין כי רמת הסיכון ממנו נמוכה, כשכיום מבטא עמדות מתונות יותר ואינו בעל דפוסים אלימים המצריכים טיפול. לצד זאת, אין להתעלם מכך שהגם שנאשם 2 הביע צער ומבין כיום שפעל ללא הפעלת שיקול דעת, צוין בתסקיר כי גילה אך תובנה חלקית להתנהגותו הבעייתית, צמצם ממעורבותו, וחומרת מעשיו ולא גילה כל אמפטיה למתלונן.

36. בעת בחינת פוטנציאל הנזק הקונקרטי לעיסוקו של נאשם 2 עיינתי בנייר העמדה שנערך על ידי עו"ד מרק יורק-ריד אותו הגישה ההגנה מטעמו לתיק לאחר הטיעון לעונש, והפנייתו להוראות סעיף 75 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1971 לפיהן הרשעה פלילית עשויה להביא לפתיחת הליך משמעתי נגד עו"ד, כשעל פי הערכתו, כך יקרה בסבירות גבוהה במקרה דנן. בנוסף, נתתי דעתי לכך שהרשעה פלילית לעורך דין יכולה להוות כתם גם אם לא ינקטו

כנגדו הליכים משמעתיים.

37. מן העבר השני נתתי דעתי לסטנדרט ההתנהגות המצופה ממי שחבר בלשכת עורכי הדין המוסיף משנה חומרה למעשיו של הנאשם, כשמזווית זו יש בהכשרתו ועיסוקו של הנאשם כעורך דין כדי להוות מכשול לביטול ההרשעה (ראו והשוו רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (2.8.2010)). בנוסף, לא נעלם ממני כי הנאשם 2 (בהבחנה מהנאשם 1), הוא זה אשר נטען כי יזם את ביצוע המעשים המפורטים בכתב האישום, לדבריו, לאור טעות בהבנה משפטית ויש ליחס בכך חומרה נוספת למעשים.

38. אמנם, כפי שצוין לעיל, הרשעה אשר עלולה לפגוע ברישיון לעיסוק אינה מעידה בהכרח על קיומו של נזק קונקרטי. יחד עם זאת, קיימים מקרים בהם פגיעה בעיסוק כעורך דין הוכרה כפגיעה קונקרטית בעתיד מקצועי לצורך ביטול הרשעה במקרים מתאימים. ראו והשוו לשם הדוגמא: ת"פ (שלום י-ם) 45988-02-12 **מדינת ישראל נ' סייף** (29.12.2014) שם בוטלה הרשעה של עו"ד אשר הואשם בעברה של ניסיון קבלת דבר במרמה, ות"פ (מח' י-ם) 52025-06-15 **מדינת ישראל נ' כהן** (28.5.2018) שם בוטלה הרשעתו של נאשם 2, עו"ד, אשר הואשם בעבירת סיוע לעושק, לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון (במסגרתו נמחק אישום של סחיטה באיומים).

39. במקרה דנן, טרם החלטה, נתתי דעתי שוב לחומרת נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם 2, ובכלל זאת לחלקו הממשי הנטען בקשר לתכנונה ביחס לחלקו של נאשם 1 (שהרשעתו לא בוטלה), ואף לחומרה הנוספת לצד ביצועה הנובעת מהיותו עורך דין ולקשר בין עיסוקו כעורך דין לבין מעשה העבירה. אל מול אלה שקלתי את משמעות העדרו של עבר פלילי לנאשם 2 בגילו (בן 72), בניגוד לנאשם 1, מה שחזק את התרשמותי לפיה ביצוע העבירה הנדונה הוא אירוע חריג בנוף חייו. בנוסף נתתי דעתי לקורות חייו אשר פורטו בהרחבה בעת הטיעון לעונש ושקלתי את תרומתו הרבה של נאשם 2 למדינה במסגרת שירותו הצבאי ובמילואים (ענ/2 - ענ/4). לצד זאת, נתתי דעתי לנזק אשר עלול להיגרם לו בהיותו עורך דין המפורט גם בנייר העמדה אשר הוגש לתיק, מבלי להתעלם מכך ששיקול הדעת נותר אצל לשכת עורכי הדין, היא הגורם המוסמך, ומכך שקיימים מקרים בהם בנסיבות אלה מצאו בתי המשפט שלא לבטל הרשעה ואף מצאו חשיבות בכך שאותם גורמים מוסמכים יתנו דעתם להשלכות מעשי הנאשם על רישיונו לעסוק בתחום עיסוקו (ראו לעיל).

40. בסופו של יום, לאחר ביצוע האיזון, בראי מאפייני נאשם 2, עיסוקו, והנזק הקונקרטי שעלול להיגרם לו מההרשעה, מצאתי כי בנסיבות המקרה עניינו עומד בתנאים אשר נקבעו לביטול הרשעה, וכי האינטרס הציבורי סובל במקרה זה מתן הזדמנות שנייה לנאשם בגילו, להמשיך את חייו ועיסוקו כעורך דין, ללא כתם ההרשעה הפלילית על השלכותיה. זאת אף בשים לב לכך שלצד ביטול ההרשעה יוטל על הנאשם עונש קונקרטי בדמות צו של"צ, ההולם ממילא את הנסיבות, ויש בו אף כדי להפחית מהסיכון להישנות עבירות על ידו לדעת שירות המבחן.

41. אשר על כן - אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם 2 וכי נאשם 2 יבצע 200 שעות של"צ בהתאם לתוכנית השל"צ שנבנתה עבורו על ידי שירות המבחן ב"יחידת המתנדבים" בהוד השרון. הנאשם מוזהר כי אם יפר את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית המשפט, אשר מוסמך לדון בעניינו מחדש. בנוסף, אני מורה כי הנאשם יפצה את המתלון בסך של 4,000 ₪. המאשימה תעביר את פרטי המתלון למזכירות בית המשפט. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים

שוים ורציפים, הראשון ביום 01/02/21. לא ישולם תשלום, תעמוד היתרה במלואה לפירעון מדי.

גזירת עונשו של נאשם 1

מתחם העונש ההולם

42. הערך המוגן בעבירה בה הורשע הנאשם 1 פורט לעיל, וכולל את זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת. כפי שפורט במסגרת הדיון בביטול ההרשעה, מבחינת נסיבות ביצוע העבירה עולה כי מעשי העבירה פגעו פגיעה שאינה זניחה בערך מוגן זה, מבלי להתעלם מכך שמי שיזם את המעשים הוא הנאשם 2, על פי דברי הנאשם 1 לשירות המבחן, או מכך שלטענת ההגנה היו בפיו של הנאשם טענות הגנה כדוגמת טענת הסתמכות עליה ויתר.

43. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו מלמדת כי בדרך כלל נקבע מתחם שבין מאסרים מותנים או כאלה לצד צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות (ר' והשוו: ת"פ 17997-09-15 **מדינת ישראל נ' ירון** (18.3.2018), ת"פ (רח') 48959-02-18 **מדינת ישראל נ' לוי** (3.7.2020), ת"פ (טב') 24119-11-16 **מדינת ישראל נ' ג' דשמידט** (12.2.2017), ת"פ (טב') 24730-11-16 **מדינת ישראל נ' אדון** (9.2.2017), ת"פ (ראשל"צ) 50755-03-16 **מדינת ישראל נ' גריידי** (26.9.2016), ת"פ (ראשל"צ) 26750-09-15 **מדינת ישראל נ' סויסה** (19.7.2016), ת"פ (טב') 8462-06-15 **מדינת ישראל נ' מרלל** (5.11.2015), ת"פ (פ"ת) 40510-11-13 **מדינת ישראל נ' גונצ'רנקו** (13.3.2014)).

44. כפי שפרטתי לעיל בסעיף 27, עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה אך לא מצאתי כי נכון להתייחס לעבירה במקרה דנן ככזאת שיש לה נקודת השקה לאותה הפסיקה בראי עובדות המקרה בעניינו, וסעיף העבירה בה הורשעו הנאשמים, מדגימה פגיעה בקניינו של אדם בלבד, אשר הוסכם על ידי המאשימה עצמה בהסדר הטיעון הדיוני. אמנם נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על חומרה לא מבוטלת, אך בעת קביעת מתחם הענישה בעניינו של הנאשם 1 יש לזכור את חלקו היחסי בביצועה. בראי המפורט מצאתי לקבוע מתחם ענישה בעניינו של נאשם 1 בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שירות לצד פיצוי.

העונש הקונקרטי לנאשם 1

45. בעניינו של הנאשם 1 לא מתקיימות נסיבות שיש בהן כדי להביא לסטייה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה אשר נקבע. נאשם 1 הוא בן 67, יליד אירן, נשוי ואב ל-4 בנות, עובד כעצמאי בתחום הנדל"ן. על פי תסקיר שירות המבחן אשר פורט לעיל בהרחבה, על רקע קונפליקט שהתגלע לפני כ-4 שנים ניתק קשר עם בתו השנייה, כשהנאשם תיאר השפעת משבר זה עליו ועל היחסים המשפחתיים בבית. התרשמות שירות המבחן מהנאשם 1 וממידת מסוכנות נמוכה במצבו פורטה בהרחבה לעיל. בתסקיר צוין כי כיום מבטא הנאשם 1 חרטה ומגלה תובנה באשר להשלכות מעשיו.

46. נתתי דעתי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות מבלי להתעלם ממשיך ניהול ההליך עד הגעת הצדדים

להסדר טיעון, בפרט שקלתי את העובדה שלא נפתחו לנאשם 1 תיקים חדשים מאז. בנוסף, לא מצאתי ליתן משמעות ממשית בעת גזירת הדין לעברו הפלילי של הנאשם 1, בשים לב לכך שהמדובר בעבירות שהתיישנו ובוצעו על ידו לפני שנים רבות, כשמשך שנים ארוכות, עד לביצוע העבירה הנוכחית לא ביצע כל עבירה. נתתי דעתי גם למידותיו הטובות של הנאשם 1 ותרומתו לקהילה כפי שפורטה בעת הטיעון לעונש. כלל המפורט לעיל מצדיק מיקומו של הנאשם 1 בתחתית מתחם הענישה שנקבע וכך יקבע. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע.

ב. פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪. המאשימה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות בית המשפט. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים שווים ורציפים, הראשון ביום 01/02/21. לא ישולם תשלום, תעמוד היתרה במלואה לפירעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"א, 22 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.